

Quanta autem vis amicitiae sit, ex hac intellegi maxime potent, quod ex infinita societate generis humani, quam conciliavit issa natura, ita contracta res est et adducta in angustum ut omnes capites au inter duis aut inter paucos iungeretur.

Est enim amicitia nihil aliud nisi omnium divinarum humanarumque ferum cum benevolentia et caritate consensu; qua quidem haud scio an excepta sapientia nihil melius homini sit a dis immortalibus datum. Divitias alii praeponunt, penam alii valetudinem, alii potentiam, alii honores, multi etiam voluptates. Beluarum hoc quidem extremum, illa autem superiora caduca et incerta, posita non tam in consiliis nostris quam in fortunae temeritate. Qui autem in virtute summum bonum ponunt, praeclare illi quidem, sed haec ipsa virtus amicitiam et gignit et contine nec sine virtute amicitia esse ullo pacto potest.

